YOUNG ADULT ROMÁN
OD AUTORKY BESTSELLERU DÍVKA NA KUSY

Jak se spřátelit s temnotou

KATHLEEN GLASGOW

Jak se spřátelit s temnotou

Copyright © 2019 by Kathleen Glasgow

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Petr Kotouš, 2020
Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0551-1 (pdf)

Jak se spřátelit s temnotou

KATHLEEN GLASGOW

KING COOL

Tato kniha
je pro truchlící
tato kniha
je pro opuštěné
tato kniha
je pro všechna zlomená srdce
hledající svůj domov

PŘEDTÍM

Ty účty najdu náhodou, nacpané do hromady spodního prádla v zásuvce skříně, kterou máme s mámou společnou. Místo čistých ponožek tak vytáhnu tlustý štos obálek s nápisy *Naléhavé, Poslední upomínka, Kontaktujte bezodkladně.*

Rozbuší se mi srdce. Moc toho nemáme, nikdy jsme neměly, ale s tím, co máma vydělá coby knihovnice v naší okresní pojízdné knihovně a jako výpomoc ve školce u Bonity, jsme vždycky nějak vystačily. Přes léto ještě taky jezdíme s Džemobilem, ale to je zase jiný příběh.

Složenky do prádelníku ovšem běžně neschováváte, leda byste měli strach.

Máma od včerejšího rána leží na gauči, zachumlaná v černo-rudé vlněné dece, a vyspává bolavou hlavu.

„Mami," říkám hlasitě. „*Mami*."

Žádná odpověď. Mrknu na hodiny na stěně, visí šejdrem. Za čtyřicet minut začíná první hodina.

My dvě jsme něco, čemu máma ráda říká „dobře promazaná, dobře stavěná a pěkně voňavá mašina". Jenže já teď potřebuju, aby se druhá půlka té mojí mašiny začala roztáčet, aby se pustila do těch činností, od nichž tady mámy jsou. Když nemám ji, nemám nic. Ne jako moje kamarádka Cake, která má oba rodiče, *a navíc* u nich ještě bydlí strejda. Jakmile je moje máma nemocná nebo nezvládá, můžu si o nějaké pomoci nebo společnosti vůbec nechat jenom zdát.

A taky mě vozí do školy.

„Mami!“ zařvu co nejhlasitěji, skoro si přitom strhnu hlasivky. Zavrtám ty účty zpátky do hromady kalhotek a zamířím do obýváku.

Řev zabral. Máma už sedí, vlněná deka leží zmuchlaná na podlaze.

„Dobré ráno i tobě,“ zahuhňá.

Krátké vlasy má na jedné straně zplihlé, na druhé rozježené. Rozhlíží se kolem, jako by netušila, kde je, jako nějaký ufon, kterého znenadání vysadili v naší podivuhodné zemské atmosféře.

Mrkne jednou, dvakrát, třikrát a pak řekne: „Tiger, holčičko, uděláš mi kafe, viď?“

„Kafe nemáme,“ nasadím svůj nejlepší obviňující tón. Musím být *trošičku* zlá. Proboha, *aby ne*! Vypadá to, že jde celkem do tuhého, a vůbec, co třeba *Kai*, mohla bych vyjmenovat i pár dalších věcí, z nichž mi jde hlava kolem. Já prostě potřebuju, aby se začaly dít ty *mámovské* věci.

„Nemáme totiž nic,“ řeknu. „Kromě burákovýho másla. Můžu ti udělat pořádnej hrnek horkýho voňavýho burákovýho másla, jestli chceš.“

Máma se usměje, což mě odrovná, protože proti tomu nemám žádnou zbraň, a všechna slova, která bych bývala mohla říct o té hromadě nezaplacených účtů, jsou najednou tatam. Teď už se řešení najde. Teď už bude všechno v pohodě, jako vždycky.

Naše mašina se zase roztočí.

Máma vstane a dojde k červenému kávovaru. Kafe je její droga. Kafe a cigarety. S Bonitou a Cake ji můžeme sebevíc odrazovat, že cigára jsou hnus a že se na ně umírá. Když jsem byla malá, vždycky jsem se probouzela za úsvitu a chtěla si s ní hrát, mít ji *jen pro sebe,* ještě než mě odveze do školky, jenže jsem musela počkat, než si nad šálkem kávy vykouří

svou první ranní cigaretu. Ty chvíle, než ten pitomý přístroj vydáví do hrnku svůj obsah, zatímco mě v dlaních svrbí dílky lega nebo hrst špejlí, byly k nepřečkání.

Zhluboka vydechne. „Sakra," řekne. „Holka! Koukám, že bych měla zapnout, co?" Stojí u dřezu, otáčí páčkou baterie, jenže se nic neděje. „Voda je furt v čudu? Já doufala, že to byl jen zlej sen." Ukáže bradou ke dřezu.

„Pacheco mi to nezvedá," říkám. Pan Pacheco je náš domácí, ne úplně nejpřívětivější člověk na světě.

Zašeptá: „Ještě tohle k tomu."

Mlčím. To má na mysli ty účty? Možná bych teď měla…

Máma rozpřáhne paže. „Pojď ke mně, holka. No tak. Pojď sem."

Rozletím se tak rychle, že málem uklouznu na ošlapaném běhounu na podlaze, a tváří přistanu kousek pod její klíční kostí. Rty mi zavrtá do vlasů na temeni.

Máma se chvěje. Má vlhkou košili, jako by se snad potila. Určitě potřebuje cigaretu. „Promiň," šeptá mi do vlasů. „Nevím, co se děje. Hrozně mě bolí hlava. Bonita je pryč, měla jsem to celý na triku sama. Prostě… prostě se to na mě navalilo, asi už toho bylo moc. Našla sis včera něco k večeři?"

Dala jsem si pytlík gumových medvídků a břicho mi burácí hlady, ale to jí neřeknu. Jen se k ní mlčky lísám.

Máma se odtáhne a rozesměje se. „Grace," řekne. Jakmile uslyším své skutečné jméno, ztuhnu. „Gracie, z toho vršku od pyžama už jsi nám kapánek vyrostla, holčičko."

Na obranu stáhnu lem trička a zkřížím ruce na prsou.

Máma vzdychne. Vím, co bude následovat, a tak si připravím *ten svůj znuděný výraz*.

„Tiger," řekne přísně. „Jsi krásná holka. Jen jsem si tě dobírala – a neměla bych to dělat. Nikdy se nesmíš před nikým schovávat. Vyroste z tebe nádherná bytost. Nestyď se za to."

Nádherná bytost. S Bonitou k smrti rády lidem dodávají kuráž.

Cake vždycky říká, že tohle je životní poslání matek – přát si, *aby z nich vyrostly lepší holky než my.* „Chápeš," povídala mi jednou, „když *je* čekal ples, tak jim mámy napařily dietu a cpaly jim do hlavy, že jakmile jsou kolem nich kluci, musí držet kolena u sebe."

Obrátím oči v sloup a zaúpím. „Tohle mi prostě *nesmíš* zapomínat říkat," odpovím. „Vždyť jsi moje máma! Máš to v popisu práce."

Tvář jí roztaje a já se cítím provinile. Jednou jsem zaslechla, jak máma říká Bonitě: „Víš, akorát se Tiger snažím říkat všechno to, co jsem sama neslýchala."

A já bych vždycky hrozně ráda věděla, co vlastně neslýchala. Protože jakmile dojde na ty doby, když byla malá, na její předmámovská léta, je skoupá na slovo. Rodiče jí umřeli, když chodila na střední, a ona o nich nerada mluví.

Máma se prohrabuje skříňkami, a ačkoli jsem to tam sama včera prohledala v marné snaze najít něco k snědku, nějak se jí někde podaří vyštrachat zapomenutou plechovku coly. Zhluboka a vděčně se napije a otře si ústa. Pak začne hledat v kabelce cigaretu.

„Běž se obléknout, Tiger. Hodím tě do školy a pak musím zařídit fůru věcí. Dneska se do toho pořádně obuju, to ti slibuju. Nakoupit, promluvit s Pachecem, hodit všechno do cajku. Musím to nějak dohnat, když jsem teď byla mimo, jasný?"

„Jasný."

Máma vyjde na dvorek na cigáro a já vpadnu do ložnice, kde se ve své skříni plné většinou nemožného oblečení hekticky snažím najít něco aspoň trochu nositelného. Máma má totiž za to, že nosit věci, které najde na chodníku v krabicích k vyhození, je děsně kreativní, zábavné, zajímavé a ohleduplné k životnímu prostředí („Co jeden vyhodí, druhý jako

když najde!“), a rozhodně to nedělá kvůli tomu, že jsme skoro švorc. Já si ale někdy říkám, jak ráda bych občas vyrazila do školy oblečená jako ostatní holky v legínách a v tričku, a třeba i v šik sandálech s řemínky, z nichž by mi svítily vypulírované růžové nehty. Místo toho ale obvykle vypadám jako nějaké stvoření z dob krále Klacka ověšené starými hadry, co vypadají… prostě jako *staré hadry*.

Vytáhnu sukni a seprané triko a na hlavu narazím kšiltovku, protože i s vodou v koupelně to začíná vypadat všelijak, tudíž sprcha nepřichází v úvahu. Coby strašidlo z koupelny si vyčistím zuby a ošplíchnu tváře.

Potom si jako pokaždé dopřeju aspoň tři vteřiny úvah jako: Co je tohle sakra zač? Kde se *tahle* tady vzala?

Protože moje tmavé rovné prameny nemají s máminými krátkými načechranými vlasy nic společného. Moje pihy v porovnání s její bezvadnou smetanovou pletí vypadají jako špína.

Značná část mě samotné pochází od *Toho, jehož jméno nesmíme vyslovit*. Značná část mě samotné je neznámá.

A přesto jsem tu. Jenže teď potřebuju, aby se máma dala do kupy, hodila mě do školy, tam musím překlepat první hodinu a další epizodu každodenního seriálu jménem „Řádění Lupe Hidalgové alias Mexické Šťabajzny“, po které – pokud to přežiju – následuje biologie a Kai Henderson. Jen při tom pomyšlení mi začne srdce bušit jako pominutý, láskou roztoužený buben, protože on je jednou z těch dalších věcí, o nichž s mámou potřebuju mluvit.

Máma v autě šteluje rádio. Břicho mi vřeští hlady jako požární siréna a já ze dna svého školního batohu vyškrábu pár gumových medvídků. Kdoví, třeba nějaké kalorie budou i v prachu a chuchvalcích a vydržím na nich až do oběda.

Cucám medvídky, když mi zabzučí telefon. Cake.

Je vzhůru?

Jo! V autě.

Díkybohu! Už jsi jí to řekla?

Mrknu na mámu. Bručí si pod vousy, snaží se naladit rádio naší starodávné hondy, kterou zčásti drží pohromadě izolační páska a zčásti naše víra.

Vypadá unaveně. Možná ji pořád bolí hlava. Možná za to můžou ty účty. Měla bych si najít práci a pomoct jí. Mohla bych třeba balit potraviny ve Stop N Shop. Nebo obsluhovat v Cucaracha.

Ještě ne, píšu.

Tak do toho. Strhni tu náplast rychle, ať to nebolí, Tiger. A pak vysmahneš z auta a budeš od ní mít do večera pokoj.

Neodpovím. S tím Kaiem to bude ještě dost o nervy.

Moje matka na mě dává pozor až moc. Rozhodně nebude mít radost, že chci jít na Slavnosti Eugena Fielda s Kaiem Hendersonem. A ne proto, že by ho neměla ráda. Má ho ráda. Zná ho ještě ze školky u Bonity, kdy to byl vzteklý chlapeček s odřenými koleny a závislostí na máslových sušenkách. Jenom není ráda, když nejsem… Prostě když nejsem s ní.

„Aha!“ kření se máma. „Tady to je!“

Zvýší hlasitost. Další píseň z dávnověku, žádná novinka, nic, co by mě zajímalo. Věci, které s Cake hrajeme s naší kapelou *Rozkřáplá kolíbka*, jí taky nevoní, je to prý samý experimentální hluk. Za ten „experimentální“ zvuk asi můžu já, protože ve většině písní mlátím jako smyslů zbavená do bubnu. V té kapele akorát dělám křoví Cake, protože ona je, co se týče hudby, v podstatě zázračné dítě. A taky Kaiovi, který trápí basu, vypadá zasněně a sladce, s obočím *svraštělým*, jak bych to napsala v jedné ze svých knih.

Najednou na mě dolehne, že mě máma pokaždé něčím přehluší, a vyprsknu: „Půjdu na Slavnosti s Kaiem Hendersonem.“

Jakmile je to venku, okamžitě toho lituju a raduju se zároveň. A vůbec, co s tím asi tak hodlá udělat? Je mi šestnáct. Můžu si snad jít zatancovat jako kdokoli jiný.

Máma ztlumí hudbu. „Cože?“ Mluví pomalu. „Odkdy? Kdy se to… stalo?“

Zhluboka se nadechnu. „Před pár týdny. Pozval mě. A já půjdu. Bude to sranda. Cake půjde taky. Budou tam všichni.“

„Počkej,“ řekne znovu. „Kai? To jako Kai *Kai*? Myslíš toho kluka, co nezvedne nos od skript s medicínou?“

Vzdychnu. „Ano.“

Ticho. Tlak v žilách mi klesá. Já to věděla. Klidně můžu ty vteřiny začít odpočítávat, a tak se do toho pustím: Deset… Devět… Osm…

„Já ti nevím, Tiger. Je to tak najednou, ani jsme o tom spolu nemluvily. A vůbec, určitě tam bude alkohol, co když vás pak někam zatáhnou…“

Přeruším ji. „Já ale nepiju, nepařím, nekouřím. Ani na kozy jsem si nenechala sáhnout, kromě toho příšernýho doktora. Prostě chci jít na ples a *tancovat* tam úplně jako všichni ostatní. Aspoň *jednou* v životě.“

„A vy jste… Vy spolu… Vy teď spolu chodíte? *Tamto* už proběhlo?“

Cítím, jak se do mě zavrtává její pohled. Od krku nahoru se mi rozlévá červeň. „Ne.“

Chci říct, *ještě* ne. Ale možná. Jednou. Třeba po tom tanci. Copak to nefunguje právě takhle? Že se člověk do něčeho pustí? Všechno, co vím, mám z knih, filmů a od spolužáků na střední škole Eugena Fielda a pamatuju si, jak to bylo mezi Cake a tím klukem ze Sierra Visty. A vůbec, mám já snad nějaký život kromě toho se svojí mámou? Nemám. Jdu do školy, někdy se koukám na skejťáky u Rampy, pak jdu domů a čtu si nebo…

Prostě jsem zabředlá v těch našich mrňavých životech. Okukuju ty okolo. Jako brouk ve sklenici od marmelády. Kus

před námi děcka zaplavují parkoviště a vstupní dvoranu střední školy Eugena Fielda. Pokud přetrpím těch pár okamžiků, než tam dojedeme, čeká mě sedm hodin bez mámy. Žaludek mi burácí hlady. Je mi mdlo a cítím se sklíčeně.

Proč se z tak úplně normální věci musí stát takové *peklo*?

„Je to akorát ples," zašeptám. Za víčky se mi začínají shlukovat slzy. Svědí mě nos. Začínám to vzdávat, vždycky se nakonec vzdám. Vzdala jsem se, když se tvářila, že kroužek gymnastiky je hrozně drahý, ačkoli šlo jen o pár lekcí na odrbaných žíněnkách v našem omšelém komunitním centru. Vzdala jsem se, když mě Cake zvala na hodiny tanečních, když jsem měla možnost chodit na šachový kroužek, prostě vždycky. Jediné, co jsem kdy zažila, byl skateboarding, ale to už jsou čtyři roky a ona mi to pak stejně zatrhla.

„Půjdu tancovat s Kaiem Hendersonem," řeknu, hlas mám najednou pevný. „Ty mi v tom vlastně nemůžeš zabránit. A byla by to chyba, kdybys chtěla."

Máma zastaví na parkovacím místě, těsně mine Mae-Lynn Carpenterovou hrbící se pod obřím batohem. Zamračí se na nás a vyrazí ke škole. Přemýšlím, jestli jsem Mae-Lynn někdy viděla se usmát.

„Grace," řekne moje máma. „Probereme to potom. Není to žádná maličkost. Vůbec to není taková legrace, jak ti asi připadá." Položí mi dlaň na paži.

„Ne," řeknu, a pak se to stane. Z očí mi stékají slzy. „Je to přesně taková maličkost, jak mi to připadá. Prostě pentle a fábory a limča s trochou šnapsu a pitomý hity a pak chvilku mejdan. Věci, co děcka dělají od počátku věků, teda kromě mě. Ale s tím je konec."

„Tiger, prosím," řekne, ale to už vystoupím z auta, hodím si batoh na rameno a sklopím hlavu, aby mě nikdo neviděl brečet.

Jakmile se posadím do lavice na první hodinu, začnou mi na mobil pršet zprávy, přístroj v batohu vytrvale bzučí a vyzývá na souboj zmatek, který se mi odehrává v nenasyceném žaludku. Ti gumoví medvídci možná vážně byli z gumy.

Zvuk telefonu probere Mexickou Šťabajznu, jako když v pohádkách pach vyděšené člověčiny probudí spícího obra.

Mexická Šťabajzna si odfrkne. Zabodne hrot svého ostrého, přeostrého pera do stolu. Nohy se jí chvějí, podrážky jejích bot se zatínají do černobílých dlaždic na podlaze učebny.

Chladně se na mě podívá a pak sjede očima k mému batohu. Zamračí se.

Dojde k rychlé výměně pohledů mezi mnou a třemi spolužáky u našeho pracovního stolu. Tina Carillová se na mě podívá; já se kouknu na Rodriga; Rodrigo si protáhne dlaně za hlavou a stočí zrak na Kelsey Cameronovou, která to neřeší, protože zrovna civí do obrazovky telefonu a nastavuje obličej na selfie.

Šťabajznino pero ťuk-ťuk-ťuká do stolu. Nakloní hlavu doprava. Nakloní hlavu doleva. Lesklý černý cop jí přitom naráží do zad.

Je to signál, že za chvíli po někom vyjede. Šťabajzna se dokáže soustředit jedině na softbalovém hřišti. Je v posledním ročníku a už od podzimu dostane stipendium na univerzitě v Arizoně. Dokáže házet míč tak rychle a prudce, že si prý její chytačka Mercy Quinterová musí ledovat ruce ještě několik hodin po zápase. Stejnou přímou ránu míčkem dokáže napálit i do měkkého břicha jakékoli nic netušící protihráčky z oddílu ve Flagstaffu.

Mexická Šťabajzna hraje softbal tak skvěle, až to vypadá, že je v týmu sama. Abych to upřesnila, pochopitelně vídám motat se během hracího dne na pozemcích školy Eugena Fielda další holky s vysoko vyčesanými ohony a proužkovanými

podkolenkami; jejich černo-šedé dresy se vzdouvají, roztomilý maskot bílý lišák nepozorovaně podupává soupeřův dres, přešlapuje po písmenech *Zorros*, ale pro lásku boží, já vůbec netuším, co jsou ty holky zač.

Mexická Šťabajzna je zatmění. Překryje všechno ostatní jako třpytivý mrak, a ačkoli dobře víte, že to bude bolet, stejně se koukáte.

Nechtěně se podívám taky.

V tom okamžiku mi srdce spadne do kalhot. Mám pitomé, našedlé triko značky Vans, které jsem vyzdobila hvězdami a měsíčky a siluetou kolébky přetržené vejpůl na počest naší kapely.

Šťabajzna přeměří svýma zářícíma očima moje tělo od hlavy až k patě. Instinktivně založím ruce na prsou. Nikdy nevíte, kdy někdo – obvykle kluk, ale někdy i holka – pronese narážku na vaše prsa.

Máš nádherné tělo, říká mi vždycky máma. *Nehrb se.*

Jí se to říká. Její prsa vystupují z hrudi jako obrácené drobné čajové šálky, tak něžná a křehká.

Snažím se mámu vystrnadit z mysli. Po naší hádce v autě si nepřipadám tak triumfálně ani hrdinně, jak bych si přála. Spíš je mi špatně, mám hlad, a jako bych měla strach. Rozhodnu se už na ni dneska nemyslet.

Nato mi zase zabzučí telefon. Máma snad musí tušit, že ji hodlám z dnešního dne vyzmizíkovat.

Nechápu, že se mi těch šestnáct milionů takhle vysilujících opruzů dokáže dít zároveň.

V duchu nutím paní Perezovou přestat se motat po stupínku a už *konečně* začít, jenže ta si paličatě odmítá uvědomit peklo, které se pod mýma nohama už brzy otevře, a pořád se na katedře prohrabuje svými papíry.

Tina Carillová zamumlá: „A je to tady“ a pokrčí mým směrem rameny.

Šťabajzna mě sjede pohledem a zaúpí: „Holka, co to máš *prokristapána* dneska na sobě?“

Celá ztuhnu. Původem a stylem mého oblékání je Šťabajzna posedlá už od chvíle, kdy mi ve třetí třídě na základní škole Thunder Park rozmatlala bramborovou kaši po tričku s Hello Kitty. „Dementní kočka,“ řekla tehdy. „Pitomý triko.“

Rodrigo vedle mě zafuní a vytáhne mobil.

„Kdo si jako myslíš, že seš? Stevie Nicks?“

Dost možná nejste obeznámeni s postavou zlatovlasé bohyně sedmdesátých let, múzy prazvláštní kapely jménem Fleetwood Mac, jedné z nejpodivnějších a nejéteričtějších zpěvaček, které kdy pluly po pódiu na patnácticentimetrových podpatcích, omotané sametem, odrážející lesk z pozlátka na rty ve víru z kouzelného prachu, nicméně tady jsme v doběla rozpálené Arizoně, rodišti téhle naší zlaté bohyně, a *všichni* víme, kdo je Stevie.

Šťabajzna uchopí lem mého oslnivého trika s jednorožcem mezi palec a ukazováček a nakloní se ke mně. Má dokonale hladký make-up, oční linky se jí táhnou ke spánkům jako černá křídla.

„Holka,“ vydechne. Zaslechnu slabé lupnutí žvýkačky někde hluboko v ústech. „Prostě… *ne*.“

Děcka kolem se hihňají. Jedna holka, jejíž jméno si nikdy nepamatuju, ale která se vždycky tváří, jako kdyby spolkla citron, si mě vyfotí.

Bezva, odteď budu k smíchu celému světu: #blbka #pestnaoko #strasakdozeli #jednorozecnatriku.

Tváře mi hoří okamžitým návalem horka, který každý vidí. Jestli mi něco nejde, tak je to nečervenat se, necítit se trapně, nedat na sobě znát vztek nebo rozčilení. Máma tomu říká „vášeň do života“, ale nezapomínejme, že právě kvůli mámě si ze mě přesně v 7:25 všichni dělají prču v učebně

číslo 29 střední školy Eugena Fielda ve městě Mesa Luna, stát Arizona.

Každý den chodím do školy vystrojená jako někdo, kdo před koncertem Grateful Dead doufá v lístek zadarmo, a jestli nevíte, o čem je řeč, schválně si to najděte, protože uvidíte hromadu zmatených lidí v batikách a fialových sukních lemovaných zvonečky, kteří by se rádi dostali na koncert kapely složené ze samých sjetých chlápků ve špinavých trikách a kalhotách s dírami, co si evidentně nemyli vlasy od šedesátých let, kdy s těmihle nesmysly sami přišli jako první. Moje garderoba sestává ze starých triček s názvy kapel, výše jmenovaných hipísáckých sukní, pánských kalhot, starých sak a sem tam z ručně šitého šátku, „aby to mělo šmrnc," jak říká máma.

Odvrátím zrak od Šťabajzny a podívám se na svoje oblečení. Nemůžu si sakra ani sama vybrat, co si vezmu na sebe.

Telefon se rozvibruje. Bez rozmyslu nakopnu batoh, jako bych tím mohla mobil i matku donutit přestat.

Šťabajzna se na mě podívá a zavrtí hlavou. „Už tě máma zase kontroluje?"

Vyloudí zvuk, co zní jako *mmm-mmm-mm-neeee*, zvedne ruku a zatřepe zápěstím. Kelsey Cameronová se zasměje. Zlostně se na ni podívám, tak trochu zrazená. Nejsme sice kamarádky – mám jenom Cake –, ale i tak! Tenhle pracovní stůl s příšerou zvanou Mexická Šťabajzna sdílíme *spolu*. A to by snad *mělo* něco znamenat.

Promiň, naznačí Kelsey.

Šťabajzna vzdychne a mávne mým směrem. „Tady přece nemůžu sedět. Co když to od ní chytnu? Já?" Sjede rukama po svých křivkách, jako by byla hosteska v televizní soutěži. Mexická Šťabajzna je zlá a nádherná, a ačkoli má na sobě hladké bílé triko, černé džíny a nějaké boty, vypadá jako třpytivá zlověstná bohyně.

Já prostě nechápu, jak můžou být dvě holky skoro stejně staré, a přitom jedna působit tak dospěle a sexy, zatímco ta druhá – čili *já* – vypadá jako neforemná hrouda těsta.

Jako kdyby jenom některým holkám poslali manuál, jak na to.

Zvednu oči. Mae-Lynn Carpenterovou vidím naproti mně u dalšího stolu shrbenou nad poznámkovým blokem, konec tužky jí ledabyle visí ze rtů. Triko nad kalhotami má vyhrnuté, takže odhaluje ochmýřený kousek kůže. Její sousedky se pochechtávají při pohledu na svítivě bílé kalhotky vykukující jí nad elastickým pasem kalhot.

Holky jako já a Mae-Lynn Carpenterová ten manuál rozhodně nedostaly.

Cítím, jak se mi v očích shlukují slzy, protože Šťabajzna si v této chvíli získala pozornost úplně všech, teda kromě paní Perezové, která právě cosi píše na tabuli.

Kdyby tady byla Cake, určitě by jí nějak odsekla, jenže tu není a já si tisíckrát za den v situacích, jako je tahle, pomyslím: *Co by asi Cake udělala?* A říkávám z legrace, že bych si měla pořídit takový ten náramek se zkratkou CBUJ – Co by udělal Ježíš? –, až na to, že by tam bylo CBUC – Co by udělala Cake? Ale Cake vždycky jen mávne rukou. „Stačí, když budeš řvát víc než oni," radí mi. „Nemlč. Dělej čest svýmu jménu."

Cake miluje každý. Cake každý obdivuje. Cake obnáší bezmála sto osmdesát centimetrů kuráže, drsnosti a černo-fialových vlasů spletených do dokonalých drdůlků à la princezna Leia. Je to dokonalá rocková hvězda ve stadiu zrodu a jediný důvod, proč zatím neležím na dně *jámy nicoty a zapomnění* u střední školy Eugena Fielda.

Znovu se podívám na Mae-Lynn Carpenterovou. Ta od okraje *jámy nicoty a zapomnění* stojí už jediný krůček. Možná by ji měli pojmenovat po ní.

Mae-Lynn má na sobě růžovou mikinu s koťátkem. Koťátko má opravdický kožíšek a plastický perlový náhrdelník. Ztěžka polknu. Aspoň že jsem neklesla až takhle hluboko. Můj jednorožec je sice oslnivý, ale není *chlupatý*.

Urovnám si tričko, aby mi z něj nelezlo břicho. Šťabajzna udělá *ts-ts*.

Zase mi zabzučí telefon. V břiše mi zakručí. Šťabajzna se zvědavě podívá na můj batoh. „Co to máš tak důležitýho? To bych ráda věděla. Že by si snad holčička zapomněla doma sva…“

„Stůl číslo čtyři! Slečna Hidalgová a slečna Tolliverová! *Hodláte* se dnes něco naučit, nebo vás mám *obě* poslat rovnou k paní ředitelce Velové?“

Konečně. Od tabule zahřmí hlas paní Perezové. V okamžiku uslyším rachot mobilů schovávaných pod lavici a zavírajících se zipů toaletních taštiček, to vše provázené odkašláváním. Když to paní Perezovou popadne, rozhodně si nedělá srandu, i když do konce školního roku chybí už jenom měsíc.

Šťabajzna pohodí hlavou, culík se jí zhoupne, a otočí se k tabuli, takže jí teď vidím na záda. Lopatky se jí pod trikem rýsují jako křídla.

Mexická Šťabajzna je tak krásná, až mě ten pohled bolí, a tak se podívám na hodiny na stěně a začnu odpočítávat minuty do biologie a Kaie Hendersona.

Kai Henderson je zahloubaný do učebnice jako nikdo. Vklouznu vedle něj na rozviklanou židli v učebně biologie. „Jeho obočí je zachmuřené," jak by klidně mohlo stát v jedné z těch knih, co jsme loni na podzim četli při literatuře. V tom předmětu jsem se naučila spoustu bezva slov, třeba *provenience* a *podloudnost* nebo *sarkastický*.

Učebnici biologie jsem ovšem během roku skoro neotevřela. Nechodím za školu ani v hodinách nespím, ale žádná velká šprtka taky nejsem.

Kaie Hendersona znám od osmi let a bylo mezi námi všechno v pohodě až do té chvíle loni ke konci listopadu, kdy se přesně v téhle místnosti a přesně na téhle křivé židli ke mně naklonil, aby mi cosi ukázal v té dementní učebnici, a pak někde mezi *epikardem* a *myokardem* najednou zvedl hlavu, naše oči se střetly a tehdy se *to* stalo.

A když říkám *to*, myslím tím *TO*. Takové to *TO*, o němž se píšou knihy nebo točí filmy. Vždycky jsem si myslela, že k tomu musí přináležet i nějaká trapárna jako měsíční svit. Nebo náhodný dotek prstů v sáčku s popcornem v narvaném kině, mastná kůže o mastnou kůži.

Nenapadlo by mě, že se to stane v biologické laboratoři, kde ještě teď smrdí hovězí bulvy, které jsme tam pitvali před pár dny. Hovězí bulvy jsou překvapivě pružné a plné tekutiny,

co má tendenci stříkat na všechny strany. To kdybyste náhodou nevěděli.

Jenže takhle to bylo. Když jsem uviděla jeho oči, *něco* se stalo. Najednou už nebyly jenom tak *hnědé*; teď připomínaly drahokam, omamný tón *bezmezné hnědé s oslepujícími záblesky úchvatné žluti*. Zničehonic mi skvrny od akné kolem úst nepřipadaly jako něco, za co je mi trapně místo něho, teď mi přišly něžné a já jsem se jich zatoužila *dotknout*. Prostě – nějak jsem si *nevšimla*, že během posledních pár let celý tak nějak zesílil, ne nijak moc, ale že prostě už vůbec nevypadá jako nahrbené stéblo slámy.

Řekl: „To srdce vypadá fakt zajímavě, co? Jako takový úžasný a zároveň divný motor" a z jeho dechu bylo cítit trochu mátové zubní pasty a na rtech mu hrál spokojený úsměv. Vzdělávání, při něm se Kai cítí báječně.

Jeho horký dech mi ovanul tváře a – pro Kristovy rány – jak já ho najednou chtěla *ochutnat*. Zírala jsem na jeho rty a během tří vteřin celý můj dosavadní svět explodoval.

A co je na tom nejzajímavější, až mi z toho naskakuje husí kůže, on to začal cítit nějak podobně, protože od té doby to bylo mezi námi trochu jinak. Třeba jakmile Cake během zkoušky Rozkřáplé kolíbky na chvíli vyšla ven z garáže, najednou se celý tak nějak zklidnil. Začal si štelovat zesilovač, jako kdyby *vážně* věděl, jak na to, což *nevěděl*, on si sotva dokáže zapamatovat akordy, co na něho Cake štěká, a já zatím dřepěla za bubny, paličky zaražené do dlaní, a ze všech sil se snažila nezrudnout z toho, jak se Kai dívá všude možně, jen ne na mě.

A když mě pak doprovází od Rampy a kolem vládne ten večerní čas, kdy se vše tak zvláštně utiší a odněkud zdálky jen vyje pár kojotů? A když se každou chvilku lehce otřeme rukama? Myslím, že vím, že si *myslí* to, co si *myslím*, jenže oba jsme prostě – jak to Cake nazvala – „přizdisráči".

Cake tvrdí: „S kým jiným už by ses měla poprvý líbat než s nejlepším kámošem, ne? Dobře *víš*, že Kai je bezva, dobře *víš*, že nemá žádný temný stránky ani nic takovýho, tak proč se nehecnout a neužít si to?“

Cake nás minulý týden dokonce nechala o samotě na gauči, že prý musí jít mámě zalít kytky, a my tam najednou dřepíme a jímá nás hrůza. Příšerné vedro, úplně zpocení, jak jsme celý den seděli u Rampy a koukali na skejťáky. V ruce svíráme sklenici grepové limonády. Přišlo mi, že trvalo hodiny, než se naklonil, opatrně postavil svoji sklenici na podlahu, pak se zase narovnal a řekl: „No…“

Dech mu sladce voněl po limonádě. Přišlo mi v pořádku, že můj první polibek bude chutnat sladce a dokonale. Sotva jsem slyšela vlastní myšlenky, jak mi srdce prudce bušilo.

A pak se do místnosti připotácel Cakein strejda Connor, kopl do Kaiovy sklenice a v marihuanovém oparu se zhroutil vedle něho, ponožky nasáté krvavou kaluží limonády.

Zamžoural na obrazovku televize, potom na nás a řekl: „*Scooby Doo* se ještě *furt* vysílá? To snad není ani *možný*, děcka! Dyk je to dobrejch čtyřicet *roků*!“

Zbytek odpoledne jsme se dívali, jak Velma a její parta řeší záhady, spolu s Cake a jejím strejdou, který za celou dobu nevyndal nohu z limonády.

Teď je to ale celé o dost složitější, protože Kai před pár týdny zjistil, že ho koncem léta čeká zhruba roční martyrium v Německu, kde se z něho stane někdo úplně jiný, kdo se nejspíš zabouchne do nějaké naprosto žůžo sebevědomé Němky se strohým blond účesem a rudými rty a většíma kozama, než mám já, která se s ním bude líbat, jako by vůbec o nic nešlo. *Ja*.

Nein!

Tvář mi plane jako požár.

Kai se na mě podívá. „Ty jo, jsi úplně rudá.“

A dodá: „Prosím, hlavně mi netvrď, že je dneska zkouška Kolíbky. Já už z vás nemůžu. Vůbec nevím, jak dlouho to ještě vydržím."

Zhluboka se nadechnu a přinutím svůj hlas, aby řekl něco normálního, a ne *miluj mě*.

„Promiň. Nic jinýho ti nezbejvá. Když nebude v kapele kluk, tak si lidi budou myslet, že jsme nějaký komoušský feministický lesby – teda ne že by na tom bylo něco špatnýho –, a tím pádem při svý cestě za ovládnutím světa přijdeme o klíčovou demografickou skupinu."

„Na ovládnutí světa mě nepotřebuješ. Máš Cake."

„Potřebujeme tvůj citlivej druhej hlas a nemotorný pohyby. To tvoje sklopený a svraštělý obočí k nám poutá tolik potřebnou armádu cáklejch šprtek."

Kai si pohrává s propiskou a dívá se jinam. „Problém týhle kapely podle mě nejsou zrovna cáklý šprtky."

„Vy *dva!*" Hlas patří Taranu Parkerovi, který se obrátil na židli a zavanulo to z něj trávou.

Taran má na bradě divný trojúhelníkový poprašek chlupů, jako by se schválně snažil připomínat inkarnaci Satana. Od prvního dne, kdy se sem před třemi lety přistěhovali z Phoenixu, Tarana i jeho dvojče upřímně nesnáším. Oba se kymáceli před tabulí učebny sedmé třídy, kde nám je před angličtinou učitelka představila, Taranovy oči neomylně přistály na mé hrudi a ozvalo se: „Ty jo, takový dudy!" Všichni kluci ve třídě vybuchli smíchy a já zajela pod lavici, kam mě jenom pustila židle. Kéž by mě tak mohla podlaha vcucnout do sebe, to bych jí byla navěky vděčná. Tak vděčná, že bych se klidně nechala přejmenovat na Podlahu. *Podlaha Tolliverová*.

To koneckonců nezní tak špatně.

„Ty a ty." Ukáže ožvýkanou tužkou. „Kai Kai a slečna Tygřice. Koukejte se zklidnit. Máte před sebou ještě celý léto

sladký mucky *liebe*, než tady pan chytráček vysmahne do *Deutschlandu*."

Vytrhnu mu tužku z ruky a hodím mu ji na hlavu, jenže ho přeletí a odrazí se od modře kostkované hrudi pana Laizura, našeho učitele biologie, který se objevil ve dveřích vybavený kýblem kafe ze 7-Eleven, kufříkem a sedmnácti tisíci tužkami čouhajícími z kapsičky u košile. Otráveně se na Tarana podívá.

„Cililink," zazpívá pan Laizure a došourá se na stupínek. Od té doby, kdy se loni na podzim rozbilo školní zvonění, si pan Laizure s požitkem ohlašuje začátek hodiny svým *cililink* sám. „Víte, co mě vždycky baví, když nám do konce roku zbývají už pouhé čtyři týdny a před námi je velký ples? Baví mě neohlášený test! Tak jdeme na to, vy moji malí diploidi! Pusťme se do toho. Dopřeji vám něco, díky čemu na mě budete celé léto s láskou vzpomínat."

Kai zašeptá: „S tím plesem a tak je všechno v pohodě? Říkala jsi, že jí to povíš."

Hlavy máme tak blízko u sebe. Kdybych se naklonila ještě maličko… Z břicha se mi ozve nevábné zaškrundání.

Narovnám se, oba se lekneme. Můj žaludek jako by naplnil celou místnost, žhavý míček plný hladu a žáru. „Jo, naprosto," tiše odpovím Kaiovi a pokouším se nevzbudit zlost pana Laizura. Už teď si myslí, že jsem líná na učení, což nejsem.

„Spíš vlažná," řekla jsem mu jednou.

„Ne," odsekl a podal mi další test, na kterém svítila velká červená čtyřka. „Spíš *líná*, Tolliverová. Tuhle práci už dělám dlouho. Mě neoblbneš."

„Naprosto," zopakuju Kaiovi. Správně bych samozřejmě měla říct *ne*, protože jsme se ráno pohádaly, ale o tom vědět nemusí. Ještě ne. Vlastně možná nikdy. Na ten ples s Kaiem půjdu, ať se to mámě líbí, nebo ne.

Chci, aby tohle léto bylo odlišné, aby jím pro mě začalo něco nového, i kdyby měl Kai na podzim odjet do ciziny. On je moje šance, nepatrná, opojná šance stát se někým jiným. Odtrhnout se od mámy. I když je to jenom pitomý ples se třpytkami a cingrlátky a světly halabala rozvěšenými po trámech staré zasmrádlé tělocvičny.

Soustředím se na papír s testem před sebou a jsem ráda, že můžu myslet na něco jiného.

„Hele," zašeptá Kai a šťouchne do mě loktem. „Potkáme se pak u Rampy? Zajdeme do parku?"

Vím, že je to pitomá fráze, jenže jakmile to řekne, vážně se mi rozbuší srdce.

Přikývnu. *Jo, jo, jo.*

Zase se podívám do toho testu plného anatomických obrázků, jedna chlopeň a tepna a žíla vedle druhé, spolu s dalšími neurčitými věcmi, co vypadají poněkud nechutně, a je mi úplně jedno, že tohle bude za pět.

Nerozumím ani tělu, ani jeho fungování, ale zrovna teď jsem si jistá, že srdce je jako obrovský pestrobarevný pták, který se mi každou chvíli rozletí z hrudi ven do světa.

Cake na mě čeká u našeho stolu v jídelně, kývá hlavou do rytmu hudby ve sluchátkách a vyndává z batohu oběd.

Jakmile si k ní sednu, sundá sluchátka a nakloní se ke mně. „Řekla jsi jí to? A bylo dusno?"

Podívám se na telefon. Čtyři zmeškané hovory a devět textovek.

Cake hvízdne. „Ty jo. Ta teda vyšiluje."

Přistrčí ke mně sendvič. Potom pytlík s nakrájeným jablkem. A pak sáček křupek Cheetos, protože ty blemcavé nesnáší.

Cake si vždycky nosí k jídlu něco navíc a dává mi to. Už o tom vůbec nemluvíme.

Někdy bývám za Cake tolik vděčná, že bych se snad rozskočila. Zakousnu se do sendviče. Měkký sýr a jahody. Paráda. Její máma umí sendviče na jedničku s hvězdičkou.

Cake řekne: „Ty jsi brečela."

Spolknu pořádný kus sendviče. „Kapku jsme se v autě pohádaly kvůli tomu plesu. A pak se do mě pustila Šťabajzna, takže dopoledne na levačku."

„Tak aspoň že už je po všem. Od toho se můžeš odrazit. Jasný? Soustřeď se." Cake je fakt dobrá, pokud jde o stanovování cílů. Má rozvrh, kde jsou zkoušky kapely, kdy má cvičit na nástroj, kdy si má dělat průzkum hudebních škol, kdy dělat úkoly.

Můj telefon na stole zase začne bzučet. S Cake se podíváme nejdřív na něj a pak na sebe.

Navrhne: „Povol jí to vodítko a zvedni to."

Mám pocit, jako bych dostala gól. „Chtěla jsem to vydržet celej den."

Bzzzz bzzz, udělá telefon.

Cake zavrtí hlavou. „Ne, pěkně popořadě. Už jsou to čtyři hodiny, co jste se pohádaly. Musíš jí to zvednout."

Bzzzz bzzz.

Vzdychnu. Pusu mám plnou slin, jak se mi sbíhají na jídlo přede mnou. Mám pocit, že mi máma *schválně* nechce dopřát oběd.

„Udělej to ty. Pak mi povíš, co chtěla."

Cake se zamračí a podívá se na můj mobil. Její výraz se změní od rezignovaného přes zvědavý po… zděšený. Otevře pusu dokořán.

„Proboha, co se děje?" zeptám se. „Je to tak špatný?" Sevře se mi žaludek.

Cake se zhluboka nadechne. „Tiger, ona… vážně…"

Otočí ke mně telefon, abych na něj viděla. „Ona ti koupila šaty. Na ten ples."

Moje matka mi koupila *šaty*.

Zírám na fotku. Jsou na ní šaty přehozené přes naši pohovku.

Vypadají jako nějaká obluda. Něco mezi Laurou Ingallsovou v *Domečku na prérii* a Isabel Archerovou v *Portrétu dámy*. Slonová kost a krajka, vysoký límec. A šerpa.

Dementní *šerpa*.

V textovce od mámy stojí: *Jsou tak nádherné! Nedokázala jsem odolat! Nezlob se na mě!*

Cake řekne: „Kdybysme je společně postříkaly červenou potravinářskou barvou a pak na tebe naházely pár rozšmelcovanejch melounů, tak bys v tomhle *možná* mohla vyrazit na Halloween jako super zombie z devatenáctýho století, ale jít v tomhle na školní ples? Tak to teda *ani omylem*."

Naše sousedky u stolu se k nám nakloní. „Proboha, co to má bejt?"

Jedna prohodí: „Fuj. Copak tomuhle dovolíš, aby se to dotklo tvojí kůže? Vypadá to starý tisíc let."

„Ne!" Otočím telefon, aby na něj neviděly.

Vůbec se mě ani *nezeptala*. Neřekly jsme si k tomu *jediné* slovo. Nechápu ani, jak se od naší hádky o plese dostala až k tomu, že mi na něj najednou *koupí* šaty.

Telefon začne zvonit. Mám takový vztek, že skoro nic necítím, jako bych se vznášela v řece plamenů, a přitom vůbec nic nevnímala. V žaludku mi kručí tak, že se mi motá hlava.

Vztekle přejedu po tlačítku odpovědi.

Mámin hlas zní hodně, hodně hlasitě, ale mně přitom připadá, že volá odněkud zdaleka, takový mám na ni vztek. Stydím se, jsem úplně sama na malém ostrůvku.

Spolužačky kolem se na mě zvědavě dívají a čekají.

Máma mluví, ani se mezi větami nenadechne. „Díky, že jsi to konečně zvedla! Poslyš, promiň, ale vždyť jsou tak nádherné, Tiger! Úplně škemraly, abych je koupila. Budeš v nich

na tom plese opravdová, jaká jsi, žádná umělohmotná zmalovaná nádhera. A když ti ještě vyčešeme vlasy nahoru…“

„Nemůžu uvěřit, že jsi mi tohle provedla,“ hlas se mi chvěje vzteky. Nedokážu si pomoct.

Cake vrtí hlavou, jako *Ne, ne, teď ne*.

„Cože? Počkej, *cože?* Zlato, já jenom chtěla…“

„Nenecháš mě, abych si *jedinou* věc zařídila sama. Nemůžu udělat nic, aniž bys… aniž bys do toho strkala prsty. Nemůžu si ani sama vybrat debilní šaty na debilní ples.“

Ticho. Pak zase zazní její hlas, pořád ještě silný, ale už trochu nakřáplý. „Zlato, poslouchej, já tím jen chtěla dát najevo, že mě to mr…“

„Proč už mě kurva nenecháš bejt?“

Vylétne to ze mě až moc nahlas. Možná ještě o něco víc než moc nahlas, protože mě z toho zabolí i moje *vlastní* uši, zabolí mě to i někde hluboko uvnitř. Vlastně by se dalo říct, že jsem to zaječela.

Máma jenom špitne: „Grace.“

Pustím telefon z chvějících se prstů. Děcka v jídelně strašidelně zmlkla a zírají na mě.

Cake se kousne do rtu. „Tiger, tohle… se nepovedlo.“

Zavrtám mobil do batohu a vstanu, praštím se přitom bokem o stůl. Oči mám sklopené. Nechci nikoho vidět. Hlavně odsud vypadnout.

„Počkej,“ řekne Cake. „Takhle nikam nemůžeš. Půjdu s tebou.“ Posbírá naše sáčky s obědem.

„Musím jít,“ namítnu. „Potřebuju pryč. Uvidíme se pak.“

Spěchám ven z jídelny s hlavou sklopenou, jako ostatně vždycky, doufám, že si cáklé dcery cáklé June Tolliverové nebudou všímat.

Potom najdu záchody a brečím tam v kabince, dokud nezačne pátá hodina.

Telefon už znovu nezabzučí.

Po škole mám směnu ve školní knihovně. Je to součást mé dohody se školou, takhle se to u nás dělá se studenty, kteří nemají úplně nejlepší známky. Asi si od toho slibují, že vám začne víc záležet na vzdělání, když musíte v kanceláři zvedat telefony nebo mít dozor v dílnách, zametat hobliny a dávat pozor, jestli si někdo neuříznul ruku pilkou.

Tolik už bych to chtěla mít za sebou a utíkat k Rampě za Kaiem, ale neuteču, protože mě to tady baví, třídím knihy a tlačím rozskřípaný vozík sem a tam uličkou podél regálů. Některé knihy jsou tak staré, že v nich dodnes najdete kartičky, do nichž knihovník ručně napsal jméno výpůjčníka a k němu přidal inkoustové razítko s datem vrácení. V knihách je dokonce lišta, do které se ty kartičky zastrčí, což mi připadá naprosto bezva. Ráda je vytahuju, dívám se na jména a data a říkám si: *Panečku, Tammy Frimpongová, ať je to, kdo je to,* Ostrov modrých delfínů *ji tedy rozhodně rajcoval. Půjčila si ho třináctkrát za jeden rok.*

Škola mi moc nejde, ale knihy mám ráda a číst mě taky baví. Možná to mám po mámě, byla knihovnice, než jsem se jí narodila. Ona byla vážně něco: archivářka, což je člověk, který dokáže vykoumat historii z harampádí, co se najde ve starých krabicích. Pracovala šest pater pod zemí na univerzitě v Albuquerque a z různých dílků skládala příběhy. „Člověk vidí akorát pohlednici, fotku a balíček zápalek z nějakého baru," řekla mi jednou. „Ale když já položím ty věci vedle sebe a něco si k tomu zjistím, najednou třeba objevím milostný románek mezi dvěma slavnými spisovateli. Nebo politické spiknutí."

Máma je vážně dobrá, pokud jde o skládání příběhů cizích lidí, i když o těch svých mi odmítá říct cokoli bližšího.

Například to, kdo je můj táta: *Ten, jehož jméno nesmíme vyslovit*. Ten, na koho neustále myslím.

Třeba si ráno češu vlasy a ona vejde do koupelny a postaví se za mě, opře si hlavu o temeno mojí hlavy a přičísne

si v zrcadle svoje krátké blond vlasy, a já tam tak stojím, probírám se kartáčem těmi svými rovnými, nudnými, tak úplně jinými než její. Nebo ty pihy, jež mám rozsypané po celém obličeji, a přitom její tvář je oceán neposkvrněné dokonalosti. Má i můj táta po obličeji rozesetý planetární systém pih? To po něm mám tak tmavé vlasy, tak široká ramena?

Podle mě jsou Monty Pythoni a staré stand-upy ze sedmdesátých let k popukání, zatímco moje máma obě tyhle věci považuje za plytké a ponižující ženy. Jo, jasně, ale stejně jsou *k popukání*.

Kdybych *Tomu, jehož jméno nesmíme vyslovit* pustila třeba skeč s „Kočkozmatem" nebo celý monolog George Carlina „Sedm sprostých slov", smál by se tomu? Tvoří smysl pro humor funkční součást DNA? Nebo avokádo a kiwi? Avokádo miluju, z kiwi se mi chce zvracet.

Když takhle projíždím mezi regály v knihovně, často myslívám na různé věci.

Na tohle a samozřejmě na Kaie Hendersona.

Cake mi píše. *Jsi v pohodě?*

Moc ne. Jo. Ne.

To mi přijde OK. Hledala jsem tě!

Byla jsem na hajzlíku.

No jo, bulicí hajzlík. Kde člověk prolévá slzy v tichosti a hanbě.

Přesně tam. Pověz mi ještě o tom líbání. Ať myslím na něco jinýho. Podle mě by se s tím mělo počkat.

NE.

JO. Prostě, zrovna teď mám riskovat, že se podělá něco dalšího?

To je fakt, říká Cakein telefon.

Počkej. Potřebuju pauzu. Cake má vždycky odpoledne orchestr. Slyším je až sem, táhne se to po celé škole, strašidelná

kakofonie překřikujících se trumpet a tub, občas zpestřená cinknutím trianglu.

Píšu: *Máme sraz u Rampy. Potom do parku. Tam se to stane. Asi.*

Luxus. Tohle slovo řekla i před pár týdny, když se doma na futonu opřela do sametových polštářů a pevně přitiskla k hrudi svého růžového vycpaného jednorožce. Natáhla mu kolem krku černý náramek s ostrými cvočky a na bílé načechrané hrudi mu fixou namalovala srdíčko.

Cake se při té vzpomínce zasnila a potom kapku posmutněla, protože se pořád ještě ne a ne vzpamatovat z toho kluka jménem Troy ze Sierra Visty. Troy rozhodně nebyl žádný – jak Cakeina máma Rhonda ráda říkává – „poklad".

Nevím, co mám dělat s rukama, napíšu.

Bude to v pohodě, odpoví. *Nezapomeň dýchat a uvolni se, protože líbání představuje zábavnou a nezbytnou součást tvého dospívání.*

Ha ha.

Potom se z tebe stane někdo úplně jiný. Budeš se chtít líbat s každým. I s panem Laizurem!

Fuj, a navíc proti zákonu.

Je to luxus. Ono to nějak dopadne. Je to takové teplé a člověk má pocit, jako by někam padal, ale je to fajn. Tvoje tělo si to samo zařídí místo tebe. Neboj se.

Loni mě a Cake vzala moje máma do kina v Tucsonu na film o holce a klukovi, kteří mají oba rakovinu. Vyrazí do Amsterdamu navštívit nějakého slavného spisovatele, ale ve skutečnosti tam jedou hlavně proto, aby si to tam rozdali. Potom nás máma vzala do Bookmans, což je úžasný obrovský antikvariát, a já si tam koupila ani ne za deset dolarů – což je pro nás spousta peněz – tři knížky; a jedna z nich byla ta, co se podle ní točil ten film. Pak jsme zašly na mrkvový dort a kávu a moje máma řekla: „Holky, nemusíte jezdit někam

kdovíkam do ciziny, abyste si to mohly s někým rozdat. Stačí vám k tomu gauč u vás doma, když rodiče vyrazí na nákup, jasný? A nezapomeňte na ochranu."

Zčervenala jsem, a podle mě i Cake, i když ta už sex měla, ačkoli si nejsem jistá, jestli o tom tenkrát máma věděla, a já jí to rozhodně říkat nehodlám, protože kdyby jo, tak by ona na to hned: „A ty chceš mít *taky* sex?" A já bych pak už nic jiného neslyšela.

Tu knihu jsem si přečetla, jakmile jsme dojely domů, vzala jsem to na jeden zátah, trvalo to tři hodiny. Brečela jsem. Oba sice byli tak zranění a nemocní, oba stejně a zároveň jinak, ale i přesto se k sobě chovali moc hezky a s takovou láskou, to se mi líbilo.

Dodnes když s Cake vidíme nějakého hezkého kluka, jedna z nás vždycky řekne: „Tak s tím bych určitě jela do Amsterdamu."

OK, napíšu. S Kaiem ještě nejsem připravená na Amsterdam, ale *luxus* by nemusel být špatný začátek.

Fajn. Musím zpátky. Mastíme tady „Rolling in the Deep". Je to slyšet?

Usměju se. *Trochu. Ale zní to super.*

Ozvi se, jakmile přijdeš domů!

Narovnám pár knížek do police a srdce mi tluče tak prudce jako tympány v písni od Adele, která se nese celou školou.

Máma jistě nebude ráda, že jsem řekla, co jsem řekla, ani že jsem nereagovala na její textovky, a dokonce že mám v úmyslu přijít dneska pozdě domů a nedat jí vědět, ale já se prostě potřebuju trochu nadechnout. A taky se líbat. Doufám.

V Mesa Luně mám ráda konec odpoledne. Tehdy obloha začíná pomalu měnit barvy a je z ní najednou ta nejkrásnější věc, kterou nejspíš kdy uvidím. Svět kolem mě je tady tak neuspořádaně oživlý. Dokud jste neviděli náš měsíc visící na noční obloze, nemůžete říct, že víte, co je nebe. Podle něj jsme ostatně dostali jméno. Pár mil od periferie města leží stolová hora – mesa –, a když k ní zajedete nebo třeba jenom dojdete ve správnou noc, vypadá to, že měsíc leží na její hraně, jako byste na stole postavili na hranu bílý talíř. Náš velký bílý nádherný měsíc visí na obloze tak nízko, skoro na dosah ruky.

Teď ale ještě není noc. Pořád je světlo a horko a prašno a já teprve přicházím k Rampě, jak říkáme Grunyonovu vypuštěnému bazénu a třem podomácku stlučeným U-rampám na pozemku za jejich domem. Jeho rodiče Louise a Mary propojili několik obytných přívěsů Airstreams a provozují v tom kavárnu/hospodu/knihkupectví, což je pravděpodobně naprosto nezákonné, ale každému je to jedno, protože všichni potřebují *kafe*.

Taky tam stojí starý motel o osmi pokojích a já mám za to, že by ho Louise s Mary chtěli jednou dát do pořádku, i když teda netuším, kdo by se chtěl v Mesa Luně zdržovat. Tucson je lepší a není to daleko a v Sierra Vistě zase mají hospodu Golden Corral. My máme ale měsíc a Rampu, kam ráda chodím sledovat skejťáky.

Grunyon, Boots ani Chunk už na Eugena Fielda nechodí. Boots a Chunk školu nedodělali, zato Grunyon ano. Snaží se rozjet stěhovací firmu jménem *Odstěhujeme cokoli*. Mezitím jezdí na skejtu a hulí.

Uložím telefon hluboko do batohu. Cestou sem jsem se podívala: dva zmeškané hovory, dvě textovky, ale já jsem odhodlaná pěkných pár hodin nereagovat.

Grunyon se vynoří nad okrajem bazénu, zpod helmy se mu vinou blonďaté kudrliny. „Dneska je den D, Tiger? Jdeš do toho? Anebo hodláš strávit další den pohřbená v knihách?"

Rozvalená v křesílku vidím, jak se za ním vynořují a zase mizí skejťáci, nepřetržitá nádherná vlna těl. Skvěle zní i šustění koleček po starém podkladu bazénu: trocha vrzání, trocha naděje. Grunyon zmizí a znovu se vynoří.

„Tak co?" hihňá se.

„Dneska ne," pokrčím rameny jako vždycky.

Grunyon vzdychne. Balancuje na okraji U-rampy, neustále cuká prknem, aby udržel rovnováhu a nesjel do díry. „Vždyť už je to kolik let, Tiger. Ta ruka už se musela dávno zahojit."

Před čtyřmi lety máma chodila s chlápkem jménem Andy. Byl hubený, byla s ním sranda a já tehdy přemýšlela o věcech, které by mě v životě nenapadly, jako třeba o *úplné rodině* a *tátovi*. Koupil mi skejt a vzal mě sem a máma s tím byla nějakou dobu prapodivně v pohodě. Možná i ona si v duchu hrála na *úplnou rodinu* a na *tátu*.

Nerada na Andyho vzpomínám; i na to, co se stalo, a jak potom odešel.

Nikdy nezapomenu, jak svobodná jsem si připadala těch pár okamžiků ztracená ve vzduchu, než kolečka mého skejtu znovu dosedla na omítku starého bazénu. Dokud jsem pak naposledy nedopadla a neroztříštila si ruku.

Mírným hlasem řeknu Grunyonovi: „Knihy jsou fajn. Ve smyšleným vesmíru můžu žít život v bezpečí a bez rizika."

„Myslím, že už ti dorazil kluk.“ Grunyon nakloní hlavu. „Však já tě jednou do toho bazénu zase stáhnu, Tiger Tolliverová.“

Když si Kai ke mně přisedne, srdce mi poskočí. „Zdar,“ řekne a dlaní si chrání oči před sluncem. „Vzal jsem sušenky. Nezajdeme do parku?“

Mám pocit, jako bych zahlédla malinkou stopu po ruměnci pomalu stoupajícím po jeho krku.

A mám pocit, jako bych ucítila malinkou stopu po ruměnci stoupajícím po tom mém.

Strčím knihu zpátky do batohu. „Za sušenkama půjdu třeba na kraj světa. Vždyť mě znáš.“

Líbat se s Kaiem Hendersonem je přesně takové, jak mi to Cake předpovídala.

Luxus.

Kai Henderson a já už se líbáme minimálně jednu miliardu hodin pod bílými dokonalými hvězdami Mesa Luny a opíráme se o stěnu chapadlovité příšery na hřišti, jíž tady všichni říkáme Velitelský můstek. Stojí přímo uprostřed pozemku základní školy Thunder Park, do osmi směrů z ní trčí duté válce a uprostřed je vysoký altán, ve kterém se můžete schovat. S Cake jsme se sem vždycky o přestávce smáčkly a vykládaly si, zatímco ostatní děti pobíhaly okolo.

Trochu to trvalo a on byl nemotornější a stydlivější, než by se mi bývalo líbilo, ale nakonec jsem to dokázala zařídit sama, protože si vzpomínám, co tuhle říkaly na Fieldu nějaké holky na záchodcích, opřené o umyvadlo při obtahování očních linek, když rozebíraly otázku, proč holky musejí vždycky čekat, až je kluk políbí jako první, až udělá ten první krok. A jedna z nich, myslím, že se jmenovala Bettina, se ostře zasmála a řekla: „Páč když do toho jdeš jako první ty, seš za nadrženou kuuurvu“ a ten tón, jakým to z ní vylétlo, ostatní spolužačky rozesmál. Jedna si tenkrát povzdechla: „No jo, zato když to udělá jako první kluk, je za borce, co?“

Možná tu noc měla být tancovačka nebo nějaký mejdan, protože další dívka řekla: „Seru na to. Však já si to dneska

vošéfuju pěkně sama.“ A všechny si postupně pláclý dlaněmi nízko u zadnic a nakypělých boků. Nebyly o moc starší než já, ale připadaly mi ve svých tělech o tolik spokojenější.

Vzpomněla jsem si na ně, jak se tak Kai přede mnou kymácel sem a tam, ruce zaražené v kapsách džínů, a trochu jsem se na něj zlobila; a taky na sebe, že pořád jenom čekám, až někdo jiný začne dělat to, co bych ráda dělala sama, jako bych musela požádat o svolení, a tak jsem to celé vzala do svých rukou.

Vypálila jsem ze sebe: „Můžu ti dát pusu?“ To pro jistotu, a když jsem zjistila, že se mu tvář uvolnila úlevou a začala se naklánět k té mojí, inu, vítej, *luxuse*.

Tak jsem si to taky *vošéfovala* sama.

Jeho rty chutnaly po cukru z těch sušenek, což mi přišlo dokonalé, takhle by měl chutnat první polibek i všechny ostatní. Přemýšlela jsem, co dělat s rukama, jak ho s nimi jemně obejmout, jak dýchat, na všechny tyhle věci.

Nejradši bych už nikdy neotevřela oči ani se nemusela nadechnout. Chci tímhle líbáním strávit celý zbytek léta. Tady, na pozemku základní školy Thunder Park.

Uvnitř mého těla se odehrávají věci, pro které ani neznám slova, a já mám přitom slova na všechno, i když je nevyslovuju nahlas.

Najednou nás rozdělí zimnice. Celým tělem mi projede ostrý chlad, ačkoli ještě před vteřinou jsem cítila horkost jako nikdy předtím. Zuby mi začnou drkotat.

Kai se zhluboka nadechne. „Co se děje?“ zeptá se. „Jsi v pohodě?“

„Jo, asi jo. Zima. Divný.“ Ovinu se pažemi, ale je to celé nějak zvláštní, není to vlastně ani zimnice, prostě… divný.

Další záchvěv zimnice mnou projede tak silně, že ze mě vyrazí všechen vzduch.

Zalapám po dechu. „No ty jo," řekne Kai. Chytne mě za ramena, oči se mu svraští obavami. „Co to bylo?"

Snažím se popadnout dech. „Já nevím," zasípám. „Asi bych měla jít domů."

Možná je *nejvyšší* čas se vrátit a nějak to s mámou urovnat. Už to koneckonců trvá celý den a velkou část večera. Jasně, ty šaty na sebe v životě neobléknu, ale *stejně*.

Skloním se a vyhrabu z batohu telefon. Čtyři zmeškané hovory od mámy, poslední ve chvíli, kdy jsme vyrazili od Rampy sem. Dva hovory od Cake, což je neobvyklé, protože normálně posílá textovky. Přitom nenechala žádný vzkaz.

Poslouchám, jak mámin telefon zvoní a zvoní. Konečně to spadne do hlasové schránky. „Tady je June! Řekněte mi nějakou dobrou zprávu, nebo radši mlčte!"

„Ahoj, mami." Nadechnu se. „Promiň. Fakt. Hned jsem doma a ty mě pak můžeš klidně seřvat, jestli chceš, jo?" Strčím telefon zpátky do batohu. Hotovo. Svoji svobodu jsem si užila. Teď můžeme zase rozjet tu naši dobře stavěnou a voňavou mašinu.

Kaiovi zabzučí telefon. Takhle vrní od chvíle, kdy jsme sem došli, ale on si toho nevšímal. Svlékne si flanelovou košili, co má přes triko, a omotá ji kolem mě. „Tak. Kdyby něco."

Něžně mě políbí a pak vytáhne mobil z kapsy.

Odvrátím se a dotknu se prsty svých rtů. Pořád na nich cítím horko z těch jeho. Připadám si jako někdo ze starých knih, rozumíte, jako když se napíše „Jeho čin ji tolik rozrušil," nebo něco takového.

Kai Henderson mě rozrušil. Luxus a Rozruch. Zní to jako název nějaké řady kalhotek od Victoria's Secret. Poznamenám si, že to nesmím zapomenout říct Cake; bude jí to připadat srandovní.

Dýchnu si do dlaní. V květnu přece není v Mesa Luně až taková kosa. Možná na mě něco leze. Možná tím pádem

něco vleze i na Kaie, což znamená, že bychom třeba spolu mohli ležet schoulení pod jednou duchnou, číst si časáky, společně pochrchlávat, jen netuším, kde by se to dalo podniknout, protože s mojí mámou je vždycky všechno nějak na levačku, takže…

Za mnou se z Kaie vydere divný zvuk, jako by ho někdo praštil do břicha.

Otočím se.

Vůbec se netváří trhle jako vždycky, a ani se neusmívá, to není Kai s brýlemi svezlými na špičku nosu a s vlasy v očích.

Vypadá, jako by právě uviděl strašidlo nebo se dozvěděl hrůzné tajemství.

Řekne moje jméno a pak tři příšerná, děsivá slova, která mnou projedou jako nůž, a já se rozpláču.

Buším mu do hrudi jako smyslů zbavená, dokud mě nezačnou bolet pěsti, ale nedokážu mu zabránit v tom, aby ta slova vyslovil.

Nechápu, jak mi může říct něco tak krutého poté, co jsme právě zažili tohle, po celém tom *luxusu* nás dvou.

Daleko v poušti spustí kojoti, přidávají se jeden po druhém, vyjí a naříkají, každý sám někde ve tmě, a nepřestávají. Nepřestanou.

Už nikdy nepřestanou.